

jennifer
crusie

tauputės
biblioteka

atsikratyti
Bredlio

Kai
kurių vyrų
ne taip paprasta
atsikratyti...

svajonių knygos

Knygute.lt

Jennifer Crusie

ATSIKRATYTI BREDLIO

Romanas

Versta iš: Jennifer Crusie, Getting Rid Of Bradley,
Harlequin Books, 2007

© Jennifer Crusie, 1994

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Sandra Likaitė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Sandra Likaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Brangioji skaitytoja,

rašydama pirmąjį romaną („Vyro medžioklė“) daug ko išmokau, o, svarbiausia, supratau, kad rašiau apie tai, kas tuo metu man pačiai nedavė ramybės. Tariausi laikanti pasakojimo giją savo rankose, kontroliuojanti padėtį, bet kai perskaičiau išleistą knygą, prieš akis stoji Keitė, besikraustanti iš proto dėl bėgančių metų – ant popieriaus buvo išguldyti visi mano kompleksai. Tarytum šokčiau ant stalo nuoga. „Vargeli, – pamaniau. – „Bredlyje“ to nebekartosiu.“

Todėl pagrindine veikėja pasirinkau Liusę, fizikos mokytoją (niekada gyvenime nesimokiau fizikos), be galo analitišką ir besitvardančią merginą (taip, tai aš netyčia išverčiau rankinę ant bagažo takelio oro uoste ir spoksojau, kaip jos turinys vis sukasi ratu), nė karto gyvenime nepasielgusią impulsyviai. Buvau visiškai saugi, nes Liusė jokių būdu negalėjo išduoti nieko apie mane, išskyrus, žinoma, mano meilę trims savo šunims.

Knygą išleido ir vienas pagrindinių jos

veikėjų Zakas kiekviename puslapyje kamavosi su manąja vidurio amžiaus krize.

Ką gi, taip jau nutinka, kai kuri romanus. Jei atiduodi visą širdį, į knygą iš tavęs suplaukia ir visa kita. Tikiuosi, kad skaityti apie Liuseį ir Zaką jums bus taip pat malonu, kaip man buvo malonu apie juos rašyti, aš išties smagiai leidau laiką – ypač rašydama dalį apie beisbolo lazda...

(šuniškai) ištikima Jums –
Jennifer Crusie (Dženifer Kruzi)

1

- Dar neteko sutikti moters, kuri būtų apgauta per savo pačios skyrybas, - kreipėsi į seserį Tina Sevidž. - Kaip jautiesi?

- Prastai. - Liusė Sevidž Porter palygino gėlėtą sijoną sudrėkusiu delnu. - Ar jau galime eiti? Man čia visai nepatinka. - Ji paliko ramybėje sijoną ir sugniaužusi gremėzdišką siuvinėtą rankinę permetė žvilgsniu marmurinį Riverbendo teismo rūmų koridorių. - Bredlis pasirašė skyrybų dokumentus. Mums nėra reikalo čia būti.

Tina papurtė galvą.

- Psichologiniu požiūriu privalome. Kai tuokeisi, vyko ceremonija, todėl reikia ceremonijos ir išsituokiant. Noriu, kad pasijustum išsituokusi. Kad pasijustum laisva. Dabar sėk ana ten ant suolo, kol surasiu Bentoną, kad paaikintų, kodėl viskas taip užsitęsė.

„Jausčiausi daug laisvesnė, jei liautumeisi man komanduoti“, - buvo besakanti Liusė, bet tik sumirksėjo. Pastaruoju metu ją dažnai apnikdavo maištinga nuotaika, tačiau greitai ir išgaruodavo, ypač po to vienintelio karto, kai

toji nuotaika paėmė viršų ir tai baigėsi katastrofa. Štai dabar sėdi su pūpsančiomis neskojingomis garbanomis, nes dėl laisvės nusprendė virsti blondine. Nieko sau laisvės simbolis. Atrodo kaip auksaplaukė Barbė su raukšlelėmis apie akis.

Galbūt Liusė nėra iš savarankiškų žmonių padermės. Išskyrus fiasko su plaukais, kas kart, kai nusprendavo tapti savarankiškesnė, logika bemat ją sustabdydavo. Šiaip ar taip, Tina teisi. Jai išties reikia sulaukti skyrybų svarstymo pabaigos. O geriausia vieta prisėsti – suolas. Nelogiška nesutikti tik tam, kad paprieštarautum. Nors ir kaip būtų gera.

Liusė nužingsniavo prie suolo ir atsisėdo.

Tina jau buvo dingusi iš akių; ji stengėsi surasti nelemtą advokatą pro šalį plaukiančių kostiumuočių srovėje. Vargšelis Bentonas. Jis ir taip iš kailio išsinėrė, kad prastumtų Liusės skyrybas teisme per dvi savaites, bet Tinai to negana. Ji nenurims, kol Bentonas atneš jai Bredlio galvą ant lėkštutės. Liusei staiga prieš akis šmėkstelėjo vaizdas: Tina, gracinga tamsiaplaukė su baltu lininiu kostiumėliu, stovi priešais sutrikusį Bentoną, o šis tiesia jai dailią Bredlio galvą ant didžiulės lėkštės.

Liusei vaizdas patiko. Tinai visada šaudavo

puikiausių minčių.

Staiga priešais ją išdygo Tina, praskyrusi kostiumus tarsi Raudonąją jūrą.

- Kažkokie trukdžiai. Laukti reikės dar valandą, bet galime per tą laiką papietauti.

Dar viena valanda.

- Gerai. Gal eime į „Harvey's Diner“?

Tina gūžtelėjo.

- Kur tik tu nori.

- Ačiū. - Liusė krepšyje susižvejojo fizikos vadovėlį.

- Ką darai?

- Rytoj turiu dėstyti Planko konstantą. - Liusė pervertė knygos puslapius. - Ją nelengva išaiškinti. Peržiūriu medžiagą.

- Žinai, imsiuosi tau ieškoti naujo darbo, - pareiškė Tina ir vėl pranyko tarp kostiumų.

„Naujo darbo?“

- Man patinka mano darbas, - atrėžė Liusė, bet Tina jau buvo dingusi.

„Viskas, tai paskutinis lašas. - Ji garsiai užvertė knygą. - Daugiau niekas man nebeįsakinės. Nuo šiol būsiu savarankiška, net jei tai prieštaraus logikai. Tapsiu naująja Liuse. Gana. Aš keičiuosi.“

- GERAI, VISKAS. Metu darbą, - pareiškė savo partneriui Zakas Vorenas. Tamsūs gaurai krito ant kaktos kone užstodami akis, bet jis pernelyg niršo, kad juos nusibrauktų.

- Sakyk ne man, o Džeriui, - aukštas, ramus ir neprarandantis savitvardos Entonis Teiloras linktelėjo vyro, ką tik atstačiusio į juos pistoletą, pusėn.

Zakas atsigrėžė į pistoletą, šokčiojantį pliktelėjusio vidutinio amžiaus eikvotojo, apsilklusio prastu kostiumu ir virpančiu prie tuščio stalo, rankose. Džeris įdėmiai juos stebėjo, kaip ir dera atsargiam žmogui, nukreipusiam ginklą į du tvirtus vyrus.

- Džeri, aš metu darbą, - pareiškė Zakas. - Siūlau mane paleisti, nes faru daugiau nebebūsiu. Gali pasilaikyti ženklelį.

Jis kyštelėjo ranką į nudėvėtą juodą odinį švarką, bet Džeris sucypė:

- Ne!

Zakas sustingo.

- Gerai. Puiku. Viskas gerai. - Jis pasvėrė galimybes sugriebti Džerį kabinete. Galimybės menkos. Džeris itin nervingas, o kabinetas labai ankštas - nėra vietos pajudėti ir nėra kur

pasislėpti. Kabinete stovėjo tik metalinis stalas, dvi plastikinės kėdės ir Džeris. Baldai už Džerį šiek tiek įdomesni, bent jau buvo, kol jis atsidarė stalčių ir išsitraukė ginklą.

Jie to nusipelnė. Prarado budrumą vien todėl, kad vyriokas atrodė apgailėtinas. Zakas pagarbiai pažvelgė į pistoletą, tirtantį Džerio rankoje. Keturiasdešimt penktasis kalibras. Kabinete langų nebuvo, bet Zakas žinojo, kad bet kurią akimirką pora jų gali atsirasti, nes keturiasdešimt penktojo kalibro pistoletas yra vienas tų ginklų, kurie išmuša didžiules skylės sienose.

Ir žmonėse.

- Kodėl mes tai darome? - paklausė Antonio Zakas, piktai stebeilydamasis į ginklą. - Nejuo gyvenime mažai rūpesčių, kad tvarkytume dar ir tokius dalykus? Nejuokauju, aš metu darbą.

- Baik skųstis. - Entonis rūpestingai nubraukė menamą pūkelį nuo specialiai jam siūto tvido kostiumo rankovės, nė akimirkos nenuleisdamas akių nuo Džerio. - Greičiausiai pats dėl to kaltas. Įsirioglinai pro duris su juodu odiniu švarku, atrodai lyg savaitę nesiskutęs, todėl Džeris greičiausiai palaikė tave koku nors banditėliu. - Jis nusišypsojo Džeriui it tobulos ramybės oazė patekus į ypač nemalonią

padėtį. – Džeri, aš irgi būčiau atstotęs į jį ginklą. Suprantu. Gal pasikalbėkime?

Džeris papurtė galvą, tačiau nenusuko akių nuo Antonio, klausydamasis ramaus jo balso. Zakas labai lėtai pasislinko kelis centimetrus į dešinę, stengdamasis nuduoti, kad paprasčiausiai mindžikuoja.

Džeris staiga nukreipė žvilgsnį į Zaką, todėl šis pratęsė pokalbį:

– Aha, o jei abu būtume išsičiustiję, su prašmatniais kostiumais kaip tu, jis nebūtų išsitraukęs pistoleto. Džeri, pasakyk man, išsitraukei ginklą dėl švarko? Ar dėl policininko ženklelio?

Džeris prisimerkęs įsistebeilijo į Zaką ir Entonis vos regimai žingtelėjo į kairę.

– Tik nejudėkite, – sverdėdamas ištarė Džeris. – Laikykite pakelę rankas.

– Džeri, mes nejudame, – raminau paguodė Entonis. – Čia tu judi. Atsipalaiduok. Iškart pagerės.

– Neįsijauskite, – pareiškė Džeris ir ginklas vėl ėmė šokčioti nuo vieno policininko prie kito. – Šausiu.

– Džeri, tu nenori į mus šaudyti. – Zakas išskėtė rankas. – Nušovus farą užgriūna begalė

bėdų. Nepatikėsi.

- Aha, tikrai. - Zakui prakalbus Džeris pažvelgė į jį; išskėstos rankos išblaškė jo dėmesį, tad Entonis pasislinko dar kelis centimetrus į kairę. - O nudžiauti trisdešimt tūkstančių iš savo viršininko nieko nereiškia.

- Na, tai ne tas pats kaip nušauti farą, - patikino Entonis ir Džerio akys įsmigo į jį. Zakas pasislinko dar šiek tiek į dešinę. - Nušauti farą? - Entonis lėtai papurtė galvą. - Su laisve gali atsisveikinti. Mes to nenorime. Džeri, nuleisk ginklą.

- Nė nemanau. - Džeris ėmė tankiau alsuoti ir pažvelgė į Zaką. - Nė nemanau. O jūs, vyručiai, *judate*. - Nutaikęs ginklą į Zaką jis užsi-merkė ir nuspaudė gaiduką.

Džeriui iššovus Zakas nėrė ant grindų, Entonis suriko: „Džeri!“ ir šis nukreipė pistoletą jo pusėn. Zakas metėsi per stalą, Entonis išsitiešė ant grindų, o tą akimirką Džeris paleido kulka į patį durų vidurį.

Zakas partrenkė Džerį ant žemės. Entonis pašoko ant kojų, pasiruošęs padėti.

- Kaip tu?

- Aš? O, kuo puikiausiai, - sunkokai alsuodamas atsiliepė Zakas, tuo pat metu grabalio-

damas antrankius. – Taigi nepalyginamai geriau nei Džeris. O tu kaip?

– Tame koridoriuje buvo žmonių. – Kol Zakas dėjo antrankius, Entonis išėjo pro duris pažiūrėti, į ką kitapus jų pataikė Džeris.

– Turi teisę tylėti, šunsnuki, – tarė Zakas ir baigė vardyti Mirandos¹ teises sėdėdamas suimtajam ant nugaros. Sugrįžęs Entonis atsišliejo į staktą.

– Sveikinu, – Zakui baigus, Entonis kreipėsi į Džerį, – pašovei fontaną.

– Eik tu... – atkirto Džeris, bet balsas nuskaubėję greičiau droviai nei įžūliai.

Zakas atsistojo ir piktai žybtelėjo akimis į gultį.

– Reikia pradėti sukiotis tarp aukštesnės klasės nusikaltėlių.

– Tiesą sakant, tai ir yra grietinėlė, – atsiliepė Entonis, tikrindamas, ar nesusitepė švarko. Šis, kaip visada, buvo be dėmelės. – Nori dirbti dorovės arba žmogžudysčių skyriuje?

– Ne, – atsakė Zakas. – Noriu suimti žmones, kurie į mane nesitaiko ginklu. Tiesą sakant,

¹ Sulaikytojo teisės, išvardijamos arešto metu (čia ir toliau – vert. pastabos).

išvis nebenoriu nieko suimti. Noriu sukiotis tarp gerų piliečių. Ar tai įmanoma? Ar dar yra likę gerųjų?

- Na, esame tu ir aš, - kantriai ištarė Entonis.
- Mes turėtume būti tie gerieji. Tikrai gerai jautiesi? Pastaruoju metu keistai elgiesi.

- Vyručiai, gal galėtumėte paskubėti? - Džeris suinkštė nuo grindų. - Man čia *nelabai* patogiu.

- Žinai, Džeri, - pažvelgęs į apačioje gulintį suimtąjį staiga tyliai prašneko Zakas, - dabar labai lengvai galėčiau išspirti smegenis tau iš makaulės. - Jis švelniai bakstelėjo Džerio galvą koja. - Pasipriešinimas suimant. Nerizikuok.

Džeris užsičiaupė.

- Duosiu tau patarimą, Džeri. - Entonis pasilenkė ir viena ranka pakėlė jį ant kojų. - Nieko neaiškink vyrukui, į kurį ką tik buvai nutaikęs pistoletą. Greičiausiai jis bus nusiteikęs priešiška. Tiesą pasakius, Džeri, tu mums ne pernelyg patikai ir tada, kai dar nebuvai išsitraukęs ginklo.

Džeris užsimerkė.

- Vis dėlto tikėjaisi, kad jis priešinsis suimamas, - tarstelėjo Zakas.

- Ne, nesitikėjai, - atsakė Entonis....